

И з о с т а н а л ъ.

Макаръ и да бѣше още топло, макаръ и слънцето да бѣше още силно и неуморно, макаръ и небето да бѣше още синьо и прозрачно, все пакъ лѣтото си отиваше. Полето бѣше засъхнало и пожълтѣло. По смачканитѣ стърнища, по отдавна покосенитѣ ливади бѣше пръснатъ до битъкъ. Скорци на ята хвъркаха неспокойно и гората бѣше тѣжна и мълчалива.

Наближаваше св. Пантелей пѣтникъ и нашитѣ мили хвъркати гости се готвѣха за пѣтъ. Щъркелитѣ се събираха на голѣми ята, виеха се дълго надъ мочурливитѣ ливади и полагаха особени грижи надъ малкитѣ да заякчатъ крилетѣ си, да привикнатъ на дълго летене.

Бързи пратеници хвъркаха по селата, дето имаше гнѣзда и свикваха всички. Тѣ се събираха по влажнитѣ зелени лѣжки около рѣкитѣ и всѣки день ставаха повече и повече. Тѣ идѣха на орляци, отъ разни далечни краища, виеха се дълго и падаха отъ синевината на полето при другаритѣ си, които ги чакаха. Тукъ се събираха на купчинки, тракаха съ човкитѣ си, разхождаха се важни и угрижени, избираха си водачи и обсъждаха тѣхното дълго и далечно пѣтуване, презъ гори и планини, презъ бурни и безкрайни моря, презъ вѣтрове и дѣждове.

Децата отиваха да гледатъ тия шарени дългокраки пѣтници, които се готвѣха да ги оставятъ и гледаха небето, отъ което чакаха да се надвесятъ дрипавитѣ сиви облаци на есенята.

— Рано се събиратъ, — казваха старитѣ хора. — Това е на лоша зима.

— Щъркелитѣ всѣкога най-рано си отиватъ, — казваха други и ги гледаха като близки, като свои и мислено имъ пожелаваха добъръ пѣтъ.

И една сутринъ намѣриха сборището пусто. Щъркелитѣ бѣха заминали. А слънцето бѣше сѣ още силно, днитѣ сѣ още топли и небето сѣ още синьо.

Но край бластия брѣгъ на рѣката, посрѣдъ гѣстия шаварлякъ, стоеше нѣщо бѣло и бавно се движеше. Воловарчетата се затичаха нататъкъ и завикаха:

— Щъркъ, щъркъ, щъркъ, — и почнаха да шѣкатъ и махатъ шапки.

Самотниятъ щъркелъ се подплаши, разпери крила да